

ПОЗОРИШТЕ.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА НА НЕДЕЉУ НА ПО ТАБАКА. — СТОЈИ ЗА НОВИ САД 40, А НА СТРАНУ 60 НОВ. МЕСЕЧНО. — ЗА ОГЛАСЕ
НАПЛАЂУЈЕ СЕ ОД ЛЕДНЕ ВРСТЕ 3 НОВ. И 30 ЗА ЖИГ СВАКИ ПУТ.

ГРАЂА ЗА ИСТОРИЈУ СРПСКОГ ПОЗОРИШТА.

(Наставак.)

70. „Гробница или топлички лечник,“ позоришна игра у 5 чинова, од Холтаја, превео С. Димитријевић.
71. „Гроф Валдемар,“ позоришна игра у 5 чинова, од Г. Фрајтага, превео Јакшић.
72. „Гризета и вила,“ шаљива игра у 3 чина, од Фелда, превео Ј. Фрајденрајх.
73. „Госпођа од Сен-Тронеја,“ драма у 5 чинова, од Ламберга, превео А. Мандровић.
74. „Гренгоар,“ позоришна игра у 1. чину, од Т. Банвиља, превео Е. Томић.
75. „Госпођа Отеловићка,“ шаљива игра у 1. чину, од Б. Јунга, превео (?).
76. „Господина Кудеље продице за пећи,“ шаљива игра у 1. чину, од Мозера, превео (?).
77. „Глумац,“ шаљива игра у 1. чину, од Ј. Птеменчића.
78. „Девојачка борба,“ позоришна игра у 3 чина, од Е. Скриба, превео Милан.
79. „Два просиоца и једна девојка,“ шаљива игра у 1. чину, од Сремољубића.
80. „Дармар,“ шаљива игра у 5 чинова, написао А. Коцебу, превео Грујић.
81. „Дева од Маријенбурга,“ позоришна игра у 4 чина, од (?), превео Милан.
82. „Два ништоља,“ лакрдија у 2 чина, од (?), превео Милан.
83. „Добро јутро,“ шаљива игра у 1. чину, од Клишпере, превео А. Шеноа.
84. „Две ноћи у Валадолиду,“ жалосна игра у 5 чинова, од (?) превео С. Димитријевић.
85. „Драгутин краљ српски,“ жалосна игра у 5 чинова, од А. Николића.
86. „Два пријатеља а један капут,“ шаљива игра у 1. чину, од (?), превео (?).
87. „Дон Педро,“ шаљива игра у 3 чина, из српскога (?).
88. „Доктор Чичмига,“ шаљива игра у 3 чина, од (?), превео Ј. Цар.
89. „Дебора,“ драма у 5 чинова, од Мозента-ла, превео С. Димитријевић.
90. „Два побратима,“ шаљива игра у 1 чину, од (?) превео Асангер.
91. „Добрила и Миленко,“ драма у 5 чинова, с певањем, од М. Бана.
92. „Дижонска лудница,“ позоришна игра у 3 чина, од (?), превео Ј. Фрајденрајх.
93. „Два стражменштера,“ драма у 3 чина, од (?) превео Н. Ђурковић.
94. „Дротар,“ шаљива игра у 4 чина, од Без-духова.
95. „Девица орлеанска,“ трагедија у 5 чинова, од Ф. Шилера, превео Е. Томић.
96. „Доброчинац осоран,“ глума у 3 чина, од Голдона, превео (?).
97. „Два кандидата,“ шаљива игра у 1. чину, од (?), превео А. Мандровић.
98. „Дванаест девојака,“ шаљива игра у 1. од (?), превео (?).
99. „Дева из Елизонца,“ оперета у 1. чину, од Офенбаха, превео (?).
100. „Драма у циркусу,“ позоришна игра у 3 чина, написао Мегерле, превео (?).
101. „Два брата,“ драма у 5 чинова, од Ивана Кукуљевића Сакцинског.
102. „Добар пазар,“ шаљива игра у 1. чину, од Ајриха, превео С. Димитријевић.
103. „Дете среће,“ драма у 5 чинова, од Ш. Вихфајферове, превео С. Димитријевић.
104. „Десет девојака,“ оперета у 1. чину, написао Сине, превео Ј. Фрајденрајх.

105. „Добри пријатељи,“ шаљива игра у 4 чина, написао В. Сарду, превео С. Димитријевић.

106. „Дафнис и Хлое,“ оперета у 1. чину, од Трајмана, превео Ј. Фрајденрајх.

107. „Дипломат старе школе,“ шаљива игра у 3 чина, од Хуга Милера, превео др. Деметер.

108. „Дон Карлос,“ трагедија у 5 чинова, од Ф. Шилера, превео Ф. Жигровић.

109. „Девојачки завет,“ шаљива игра у 5 чинова, од грофа Фредра, превео (?)

110. „Дозрела диња,“ шаљива игра у 1. чину, од Грасера, превео (?)

111. „Два оца,“ позоришна игра у 2 чина, од А. Димаса, превео (?)

112. „Да се мењамо,“ шаљива игра у 1. радњи, по Фурнијеру и Мајеру превео Ј. Ђорђевић.

113. „Доминго,“ мајмунска лакрдија у 5 чинова, од Толда, превео (?)

114. „Дона Дијана,“ шаљива игра у 3 чина, од Аугуста Морета, с немачког по К. А. Весту превео Иван Захар.

115. „Доктор Робин,“ шаљива игра у 1. чину, од Премареја, превео Ј. Ђорђевић.

116. „Ћак и госпоја,“ шаљива игра у 2 чина, од Брића.

117. „Ћорнути су,“ шаљива игра у 4 чина, од Брејнера, превео С. Димитријевић.

118. „Ћачке враголије,“ лакрдија у 5 чинова, написао А. Коцебу, превео (?)

(Наставиће се.)

Љ У Б А В Н О П И С М О.

Шаљива игра у 1. радњи, од Косте Трифковића.

(Наставак.)

Дражић. То писмо! Од куда мени то писмо? А да, то писмо, представи себи само, то сам писмо ја нашао! Да, да, са свим се добро сећам, ја сам то писмо нашао!

Видић (за себе.) Јаке красота!

Софија. Нашао! А где си га нашао?

Дражић. Где? Чекај, молим те! Где сам ја то писмо нашао?

Видић (за себе.) И ја сам љубонитан.

Дражић. Да, нашао сам га, кад сам ишао Васи, да му јавим да ћеш доћи после подне у посету, као што си ми била рекла, да јавим, да не би госпођа Марија куд год на друго место отишла, што сам и учинио, ето нека каже Васа.

Софија. Писмо, писмо, где си писмо нашао?

Дражић (ушашено.) Нашао сам га, нашао сам га ту!

Софија. Ту?

Дражић. Ту!

Софија. У овој соби?

Дражић. Да, у овој соби!

Видић (за себе.) Тај даже!

Софија. Дакле то није твоје писмо?

Дражић. Моје? Но то би лепо било, то је у-вреда за мене!

Софија. А од куда да се писмо у шафроку нађе?

Дражић. У шафроку? (За себе.) Шта ћу сада да кажем? (На глас.) У шафроку се отуда нашло, што га је Васа у шафрок турио, — ето, нека каже Васа.

Софија. А од куда писмо у господина Видића, кад си га ти нашао?

Дражић. Од куда? Та за бога, ја сам писмо нашао, па сам га предао Васи.

Софија. Тако? А за што баш њему?

Дражић. Што се њега тиче!

Видић. Мене? Охо, Лазо!

Дражић. То јест, не толико тебе, — колико колико — које оно потписан на писму?

Софија. На писму је потписана Евица!

Дражић. Дакле се Евице тиче.

Сви. Евице?

Дражић. Да, Евице!

Видић. Моје сестре!

Марија. Моје заовице?

Дражић (за себе.) Красна мисао! (На глас.) Та да како! Не зове ли се она Евица?

Сви. Тако је!

Дражић. Појмите лј дакле сада целу ствар? Ја сам нашао једно писмо овде у соби! Потписана Евица! Писмо љубавно! Брат јој најближи! Комендија, шкандал, плач, сузе, ето како се пис-

мо нашло у плафрону. (За себе.) Хвала Богу, кад сам се извукао!

Видић (за себе.) Овај уме да лаже!

Софија. Драги мужу, онда опрости! Ствар онда са свим другчије изгледа! Да како, могла сам се одмах сетити, али ко би помислио — Евица! Хоћеш ли ми опростити.

Дражић. Управо не бих требао, ниси заслу-

жила, али ја сам добар човек, па не могу да се на тебе расрдим. (Пређе јој.)

Марија. Евица да пише љубавна писма, — то не може бити! Она је тако млада, мирна, ни с ким нема познанства, осим са господином Миланом, а с њиме, кад овамо дође, ни две речи не проговори. Не, то не може бити! У осталом, можемо је запитати, да пошљемо по њу!

(Наставиће се.)

Л И С Т И Њ И.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Уњазва комедија“) приказана беше 13. јануара. Четири године нису се јављале овде те „шалуве слике из нашег свакидашњег живота,“ па сад их видесмо скраћене и углачане. Сlike из нашег живота свагда су нам добро дошле, па ма с временом имале само историјску вредност. Али ове слике нису само из прошлости сеоскога живота у Славонији, него многа од њих личи још веома на где-коју данашњу фотографију нашу. Што се представе тиче, најбоље су извели своје улоге: пуница (Ј. Поповићева) и Цирић (Ружић). Софији (Ружићки) се публика одавала на њезино лепо певање. Евелина и Клара (Л. Хаџићева и Л. Мариковићева) играху изврсно, али изгледаху превећ младе за „кћери од прве жене.“ Удовци Уњкић и Крмелић (Сајевић и Зорић) беху масковани а у неколико и радише по немачкој шаблони, те се тим не одужише складности. Лиза, Шумарски, Јулије и Миња (Маринковића, Недељковић, Добриновић и Соколовић) беху наши типови.

Б.

У критици о „Гренгоару“ поткрала се једна погрешка, знатна за то, што преврће смисао.

Тамо стоји: „То је башта Лудовика краља!“ — уздише песникова човекољубива душа, која је вична да грди свој народ све то јаче, што већма бесне распламтале страсти у његовим прсима.“

Место грди ваља читати грли.

* (Венац о нашем народном позоришту.) Загребачки лист „Vienac“ пише о нашем позоришту ово: „Између сва четири стална позоришта на словенском југу има новосадско позориште најтежи положај. Загребачко и београдско добијају од земље обилну потпору, а и љубљанскоме даје крањски сабор сваке године приличну припомоћ. Новосадско нема згоде утећи се сабору или влади, оно живи од прилога народа и од свога рада. С тога не може држати толико особља, колико загребачко и београдско, с тога и не може толико жртвовати на репертоар. Те околности приморавају управу, да у летње доба даје са дружином представе по мањим местима, а зими приказује се стално у Новоме Саду. Крај свих тих неповољних околности морамо изјавити с радошћу, да се ново-

садско позориште добро развија. Нешто пре месец дана отпочеле су опет редовне представе у Новоме Саду, те на ново излази позоришни лист „Позориште,“ орган позоришта врло добро и практички уређиван.“ За тим доноси „Vienac“ податке о нашем позоришту по извештају наше позоришне управе, штампаноме у „Позоришту,“ па на крају вели ово: „Управа позоришна у Новоме Саду издавала је редовно (осим летњег доба) позоришни лист „Позориште“ и „Зборник позоришних дела“ (до селе 7 свезака.) Разгледав репертоар новосадског позоришта, морамо признати, да је избор с веће стране добар и укусан, те се не трати време на које-какве лудорије. Ми ћемо деловање пратити позорно као и загребачко, те бисмо желели, да исто можемо чинити и о београдском и љубљанском позоришту, да имамо података. Молимо том приликом своје пријатеље, да нам буду у томе у помоћи.“

П О З О Р И Ш Т Е.

* (Варајдинско позориште.) Неки одушевљени дописник „Nar. Nov.“ пише из Варајдина: „Да нам се случило уред зиме славујак у грму огласи, заиста, сваки би између нас климао главом; или да се лапта на само младо лето накити славујевим перјем, и да нам његовим милогласним гласом запева, доиста, сви би се крстом крстили и чудом чудили: какво је то чудо! А нешто томе чуду слично доживио је Варајдин управо на први данак ове године, и то у позоришту, где но је позоришна управитељка Олга плем. Стефанијева, тврда немица и поносита ћерка велике немачке државе, у хрватском народном оделу говорила хрватски „поздравни говор на младу годину.“ Већ сама позоришна цедуља: „Stadt-Theater in Varasdin. Heute Donnerstag den 1. Jänner 1874. Neujahrs-Wunsch, in croatischer Sprache und Nationalcostüm, gesprochen von Olga von Stephany,“ итд. свакога је веома изненадила. Јер ко је икада видио или чуо такву метафорозу: Немицом бити, не знати ни речнице хрватски, па у хрватском народном оделу хрватски красноречити.“ и т. д. и т. д.“ „Mein Liebchen was willst Du noch mehr?“

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

24. ПРЕДСТАВА.

У ПРЕТПЛАТИ 13.

У НОВОМЕ САДУ У УТОРАК 22. ЈАНУАРА 1874.

РУКАВИЦА И ЛЕПЕЗА.

Шаљива игра у 3 чина, од Балара и Соважа, превео Ф. Оберкнежевић.

О С О Б Е:

Амалија, кнегиња	Д. Ружићка.
Едгар Лимберг, њен секретар	Ружић.
Гроф Хенрик	Недељковић.
Матилда	Ј. Сајевићка.
Шарлота } придворкиње	Л. Маринковићева.
Барон Данглир, шарлотин ујак, дворски племић	Сајевић.
Дворски фурир	Пешић.

Збива се у кнегињином двору године 1750. — Дворани и дворкиње. Пратиоци.

У четвртак 24. јануара први пут: „ПРИСНИ ПРИЈАТЕЉИ.“ Шаљива игра у 4 чина, написао В. Сарду, с француског превео М. И Стојановић.

Поштовани претплатници умољавају се, да би изволели исплатити први а већ сада и други део своје претплате или у трговини браће Поповића или у вече на каси.

Поједини бројеви овога листа продају се обдан по 5 н. а. вр. у српској народној задрушној штампарији, у позоришној писарници и у вече на каси.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичином) од 9—12 пре подне и од 3—5 сахата погле подне, а после на каси.

ВОЛУЈУ: М. СУБОТИЋ, Љ. ЗОРИЋЕВА.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.